

Sygn. akt: I C 1355/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku w Szczytnie na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko M. Z. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego E. S. wynagrodzenie w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych, które nakazuje wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda (pozycja 500014450724)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 1355/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 marca 2016 roku przeciwko M. Z. (1) domagał się zasądzenia kwoty 214,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu tj. opłaty sądowej od pozwu, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 18 grudnia 2014 roku z (...) Towarzystwem (...) S.A., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność wobec pozwanego M. Z. (1). Powód twierdził, że (...) Towarzystwem (...) S.A. i pozwany - właściciel pojazdu O. (...) '98 C. o nr rej. (...) zawarli umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy, następnie została wystawiona polisa (...) nr (...). Ochrona ubezpieczeniowa obejmowała okres od 1 lipca 2014 roku do 30

czerwca 2015 roku. Pozwany zobowiązał się uiścić składkę ubezpieczeniową w ratach, ale nie opłacił wszystkich rat. Ubezpieczyciel zaś świadczył ochronę ubezpieczeniową do końca trwania okresu ubezpieczenia. Na kwotę objętą żądaniem pozwu składały się: kwota 196,11 złotych tytułem należności głównej wynikającej z nieopłacenia polisy (...) nr (...) z terminem płatności 1 stycznia 2015 roku oraz kwota 18,80 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie wyliczone za okres od 2 stycznia 2015 roku do 24 marca 2016 roku, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku liczonych w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 4 maja 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu ((...))Następnie Sąd ten na podstawie art. 505³⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 502¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 499 pkt 4 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szczytnie.

Kurator ustanowiony dla nieznanego w miejsca pobytu pozwanego M. Z. (2) wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Towarzystwo (...) S.A. w W. i powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 18 grudnia 2015 roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności (...). Przedmiotem umowy były wierzytelności wobec ubezpieczających z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych z (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. umów ubezpieczenia, w tym umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Zgodnie z zawartą umową Spis Wierzytelności obejmujący: imiona i nazwiska dłużników, PESEL-e dłużników, adresy ich zamieszkania, daty zawarcia umowy ubezpieczenia, numery polis, numery rejestracyjne pojazdów, rodzaje ubezpieczenia, wysokość wierzytelności, informacja o wymagalności, termin płatności składek, miał być sporządzony i przekazany powodowi jako nabywcy wierzytelności.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 33-35, wyciąg z załącznika k. 36)

Dnia 19 stycznia 2016 roku powód sporządził przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 212,43 złotych.

(dowód: przesądowe wezwanie do zapłaty k. 37)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. w dniu 18 grudnia 2015 roku umowy sprzedaży wierzytelności wynikających z tytułu niezapłaconych składek ubezpieczeniowych, wynikających z zawartych z (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. umów ubezpieczenia, w tym umów obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie wskazanej umowy nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem i która to wierzytelność wynikać miała z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej przez pozwanego jako właściciela pojazdu O. (...) '98 C. o nr rej. (...). Podkreślić należy, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodzi z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2015 roku powód załączył wyciąg z załącznika do umowy, w którym zawarto liczbę porządkową, identyfikator, imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, numer polisy i kwotę 196,11 złotych. Nie sposób jednak przyjąć, że dokument ten precyzuje w sposób dostateczny wierzytelność jaką (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. miał w stosunku do pozwanego, która to wierzytelność następnie miała być przedmiotem przelewu. Otóż zgodnie z treścią umowy sprzedaży wierzytelności Spis Wierzytelności będących przedmiotem umowy miał zawierać szersze dane, aniżeli te wskazane w złożonym wyciągu. Nadto strona powodowa nie przedkładając umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności.

Do pozwu załączona została kserokopia polisy z dnia 1 lipca 2014 roku, ale nie została ona poświadczona za zgodność z oryginałem, jak tego wymaga przepis art. 129 § 2 k.p.c. Niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, a jako taka nie może stanowić źródła dowodzenia określonego faktu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94, wyrok SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKN 7/97, postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1998 roku III CZ 107/98, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii polisy. Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), jednakże powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawił stosowanej inicjatywy w tym zakresie.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

Sąd przyznał kuratorowi ustanowionemu dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. Z. (1) wynagrodzenie w kwocie 80 złotych, którego wysokość ustalił zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2013r., poz. 1476) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1668) w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r., poz. 1800 ze zm.)